

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce: **S. A.**, státní příslušnost Arménie, t. č. bytem PoS Havířov, Havířov – Dolní Suchá, Na Kopci 5, zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 22, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.8.2017 č. j. OAM-541/ZA-ZA12-P12-2017,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 5.9.2017 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu a dále bylo rozhodnuto o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 je Litevská republika.

Žalobce namítal nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části rozhodnutí s tím, že žalobce není náležitě identifikován dle § 18 odst. 2 správního řádu, neboť

rozhodnutí žalovaného údaje dle tohoto zákonného ustanovení neobsahuje. Dále dle žalobce v rozhodnutí absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno.

Žalobce dále namítal, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a porušil také článek 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, resp. tímto článkem se nezákonně vůbec nezabýval, čímž zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností. Žalobce uvedl, že při zohlednění této podmínky musí stát, který žádá jiný stát o přijetí azylanta, zodpovědět rovněž otázku, proč nebylo provedeno azylové řízení na území daného členského státu a cizinec je přesouván do státu jiného, když tato možnost je nabídnuta. Žalobce uvedl, že si je vědom, že se jedná o procesní alternativu, nicméně v případě, že tato není správním orgánem využita, je povinností správního orgánu vyložit, proč nepřistoupil k užití tohoto institutu. Správní orgán měl v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést minimálně úvahu, kterou by odůvodnil, proč nevyužil diskreční pravomoc článku 17 Nařízení. To, že jakákoliv zmínka o diskreční pravomoci v napadeném rozhodnutí absentuje, svědčí o tom, že žalovaný při aplikaci nařízení nepostupoval zákonným způsobem, byť veškeré údaje o rodině měl k dispozici, v případě, že by tyto nebyly dle jeho názoru dostatečné, mohl provést doplňující pohovor. Státem příslušným k posouzení žádosti je ten stát, ve kterém cizinec podá žádost o udělení mezinárodní ochrany poprvé. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný měl před zastavením řízení o udělení mezinárodní ochrany alespoň obecně posoudit jeho osobní situaci na základě pravidla non-refoulement, nejen z hlediska obecného mezinárodního práva a Úmluvy o postavení uprchlíků, nýbrž také z hlediska Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a judikatury Evropského soudu pro lidská práva.

Žalobce také namítal, že nebyl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, nebylo mu náležitě vyloženo, co je obsahem práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a jaký je vůbec význam tohoto úkonu, a jakým způsobem by měl zaujmout k podkladům stanovisko.

Žalobce dále vyslovil přesvědčení o tom, že je zcela nedostatečné posouzení žalovaným ohledně jeho přesunu do Litevské republiky a vedení azylového řízení tam. Zcela jistě nestačí k posouzení účinnosti a funkčnosti azylového systému konstatovat, že daný stát je vázán evropskou legislativou. Žalovaný neudělal nic pro to, aby náležitě zjistil a doložil, že proces v Litevské republice je v pořádku. Pouze konstatoval, že se mu nepodařilo zjistit, že by práva žadatelů o azyl byla porušována. Žalobce dále odkázal na konkrétní rozhodnutí správních soudů, z nichž obsáhle citoval. Žalobce vyslovil názor, že vzhledem k aktuální situaci okolo žadatelů o azyl v Litvě má za to, že stejně jako v Maďarsku, hrozí i v Litvě nedostatečné a nezákonné posouzení jeho žádosti. Nelze pouze odkazovat na obecnou povinnost členského státu respektovat platné předpisy. Řízení na území tohoto členského státu je dle jeho informací neúměrně dlouhé.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že dne 7.7.2017, kdy žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, byl držitelem víza

vydaného Litevskou republikou s platností od 25.6.2017 do 8.7.2017, což potvrdila Litevská republika ve své odpovědi ze dne 17.7.2017. V případě žalobce je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 odst. 2 ve vztahu k odstavci 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalovaný proto požádal 14.7.2017 Litevskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal v České republice. Dne 17.7.2017 žalovaný obdržel informaci, že Litevská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Rozhodnutí žalovaného je opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí dostatečně posoudil i další podmínku uvedenou v článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení a dospěl k závěru, že v případě Litevské republiky neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě. K námitce žalobce, že v rozhodnutí je zcela nedostatečné posouzení možnosti přesunu do Litevské republiky a vedení azylového řízení tam, žalovaný zopakoval, že na úrovni Evropské unie, ať už jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaný vyslovil názor, že nelze dojít k závěru, že by azylový systém Litevské republiky byl strukturálně nedostatečný a že by tam žádost žalobce nebyla s vysokou pravděpodobností věcně posouzena. Poznamenal, že v souladu s ustálenou judikaturou soudu ani případné excesivní a ojedinělé případy nemohou založit obavu o systematických nedostacích v příslušném členském státě. K námitce týkající se nedostatečně konkrétní a určité výrokové části rozhodnutí žalovaný uvedl, že osoba žalobce je v napadeném rozhodnutí dostatečně identifikována, a to uvedením jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti. Nedůvodnou shledává žalovaný i námitku žalobce, že nedostatečně posoudil možnost uplatnění diskrečního ustanovení daného článkem 17 Dublinského nařízení. Uvedl, že se k aplikaci článku 17 Dublinského nařízení rozhodl nepřistoupit, jelikož žalobce neuvedl žádné objektivní důvody, proč by nemohl odcestovat do Litevské republiky. Žalovaný upozornil, že aplikace tohoto článku by měla být využita jen v případech hodných zřetele, čímž jsou na mysli humanitární důvody v případě závažných zdravotních komplikací či slučování rozdělených rodin, což v případě žalobce nenastalo. Žalovaný zdůraznil, že s podklady rozhodnutí byl žalobce seznámen v jazyce arménském 28.7.2017. Žalobce se nechtěl seznámit s jejich obsahem, nevyjádřil se k nim, nenavrl jejich doplnění a neuvedl ani žádné nové skutečnosti.

U jednání žalobce setrval na stanovisku k věci.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen s.ř.s., v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že řízení o mezinárodní ochranu probíhalo za přítomnosti tlumočníka z jazyka arménského a bylo zahájeno žádostí ze dne 7.7.2017. V žádosti, dále v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a v protokolu o pohovoru žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Arménské republiky,

arménské národnosti. V průběhu pohovoru žalobce sdělil, že poučení o tzv. Dublinském řízení si přečetl a rozumí mu. Byl informován, že v jeho případě bylo zahájeno Dublinské řízení do Litevské republiky. Pohovor s žalobcem byl proveden 13.7.2017. Žalobce přednesl, že z Arménie odjel z důvodu obavy o svůj život. Cestoval letecky na Ukrajinu a z Ukrajiny do Litvy. Dále pokračoval autobusem do České republiky přes Polsko a Německo. Cestoval na základě cestovního dokladu a litevského víza. Jeho cílem byla Česká republika. Do Litvy se vrátit nechce. Litevská víza si vyřídil, protože to bylo jednodušší. Žalobce v rámci pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je zdravý. V zemích Evropské unie rodinné příslušníky nemá.

Ze správního spisu dále plyne, že žalobce byl dne 7.7.2017, kdy podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, držitelem víza vydaného Litevskou republikou s platností od 29.6.2017 do 8.7.2017, což potvrdila Litevská republika v přípisu ze dne 17.7.2017. Dne 14.7.2017 žalovaný požádal Litevskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Dne 17.7.2017 obdržel žalovaný informaci Litevské republiky, že uznává svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

Dne 28.7.2017 byl žalobce v jazyce arménském seznámen s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Současně bylo žalobci dáno poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to s listinami – poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 13.7.2017, protokolem o pohovoru k žádosti z téhož dne, žádostí o převzetí do Litevské republiky ze dne 14.7.2017, s akceptací z Litevské republiky ze dne 17.7.2017 a s Informací OAMP Litva ze dne 31.1.2017. Žalobce se odmítl s obsahem uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí a zpráv o situaci v Litevské republice seznámit a vyjádřit se k nim. Na otázku, zda chce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, odpověděl záporně, stejně tak na otázku, zda se chce vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití a zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16.8.2017 č. j. OAM-541/ZA-ZA12-P12-2017 žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a dále rozhodl, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupu pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, je Litevská republika. V odůvodnění žalovaný odkázal na příslušnou právní úpravu a nejprve zkoumal, zda je ve smyslu uvedeného nařízení dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dovodil, že za situace, kdy žalobce byl dne 7.7.2017, kdy podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, držitelem víza vydaného Litevskou republikou s platností od 25.6.2017 do 8.7.2017, je nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 odst. 2 ve vztahu k odstavci 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, které v odůvodnění napadeného rozhodnutí citoval. Současně se zabýval skutečností, zda v případě Litevské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či

ponižujícího zacházení a tyto neshledal. Žalovaný konstatoval, že žádným z odpovědných orgánů nebylo vydáno stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Litevské republiky, jak bylo učiněno v případě Řecka. Litevská republika je členem Evropské unie, je považována za bezpečnou zemi, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Žalovaný dále uvedl, že Litevská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. Žalovaný uzavřel, že dle jeho přesvědčení žalobci nehrozí v Litevské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Na základě uvedeného dovodil, že jsou naplněny podmínky stanovené v § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost na území České republiky je tak nepřipustná, a proto podle § 25 písm. i) citovaného zákona bylo řízení zastaveno.

Podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.

Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 je součástí Dublinského systému a stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Tento systém na jedné straně brání žadatelé o azyl, aby nebyli postupně vyhošťováni a nebyla jim poskytnuta ochrana, ale na druhé straně také chrání státy EU, aby nebyl azylový systém zahlcován několikanásobnými žádostmi z důvodu vyhledávání jednotlivými žadateli nejvstřícnější přístupy ze stran členských zemí. Mezi základní pravidla daná citovaným nařízením v otázce příslušnosti země k azylovému řízení je vyjádřeno v ustanovení článku 12.

Podle článku 12 odst. 2 Nařízení č. 604/2013, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13.7.2009 a Kodexu společenství o vízech. V tomto případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Podle ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právníckými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popř. též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

Krajský soud předně nesouhlasí s námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí neobsahuje údaje k řádnému definování účastníka řízení. V napadeném rozhodnutí je žalobce jakožto fyzická osoba označen jménem, příjmením, datem narození a označením jeho státní příslušnosti, což jsou dle názoru soudu dostatečné údaje umožňující jeho identifikaci. Soud nesouhlasí ani s výhradou žalobce, že ve výrokové části napadeného rozhodnutí absentují relevantní právní ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno. Toto tvrzení žalobce je přímo v rozporu s výše citovanou výrokovou částí rozhodnutí žalovaného. Žalobce uvedl konkrétní ustanovení zákona o azylu, podle něhož je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, dále označil zákonné ustanovení, na základě něhož řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil a rovněž označil konkrétní článek Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 804/2013, z něhož dovodil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je Litevská republika.

Nedůvodná je i námitka žalobce, že nebyl řádně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a že mu nebylo náležitě vyloženo, co je obsahem práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tyto výhrady jsou rovněž v příkrém rozporu s obsahem protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 28.7.2017, z něhož především vyplývá, že seznámení s podklady bylo na žádost žalobce provedeno v jazyce arménském. Žalobce byl poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu, byl seznámen s jednotlivými podklady, které budou sloužit pro vydání rozhodnutí ve věci jeho žádosti. S obsahem těchto podkladů se nechtěl seznámit, ani se k nim nechtěl vyjádřit, doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrl, nechtěl se vyjádřit ani ke zdrojům informací a způsobu jejich využití a rovněž nechtěl uvést nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti.

Soud rovněž nesouhlasí s námitkou žalobce, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a že tak porušil § 3 správního řádu. Soud naopak dospěl k závěru, že bez důvodných pochybností bylo v posuzované věci zjištěno z podkladů pro rozhodnutí, že dne 7.7.2017, kdy žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, byl držitelem víza vydaného Litevskou republikou s platností od 25.6.2017 do 8.7.2017, což potvrdila Litevská republika dne 17.7.2017, což vedlo k aplikaci kritéria daného článkem 12 odst. 2 Nařízení č. 604/2013 a správně dovodil, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, je Litevská republika, která vízum žalobci udělila. Z informace, kterou dne 17.7.2017 správní orgán obdržel, bylo zjištěno, že Litevská republika svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu uznala. Žalovaný se věcí zabýval také z pohledu článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení a po zjištění z podkladů pro rozhodnutí, že na úrovni Evropské unie, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Litevské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení, jak to má na mysli článek 4 Listiny základních práv Evropské unie, zcela správně dovodil, že posouzení žádosti žalobce v Litevské republice nevede k vážné obavě ve smyslu článku 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III.

Důvodné nejsou ani námitky žalobce, že žalovaný porušil článek 17 Nařízení č. 604/2013 a že v rozhodnutí žalovaného absentují úvahy o nevyužití diskrečního oprávnění vyplývajícího z článku 17 Dublinského nařízení. Krajský soud předně konstatuje, že uvedené ustanovení představuje diskreční oprávnění členského státu, aby dle vlastního uvážení rozhodl o žádosti žadatele, aniž by k tomu byl příslušný. Není povinností správního orgánu v azylovém řízení odůvodňovat skutečnost, že podle článku 17 nepostupoval, neboť se nejedná o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal, ale o oprávnění členského státu ponechat si žadatele ve své jurisdikci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného je naopak úvaha, proč se rozhodl nepřistoupit k aplikaci článku 17 Dublinského nařízení, a to na straně 4.

Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 7.11.2017

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně